

برچسب گذاری مواد غذایی «تراریخته» و حقوق مصرف کنندگان

مهرانگیزه مهدی زاده^۱

مریم ربیعی

محمود آل بویه

حسین رستگار

چکیده

حضور مواد غذایی تراریخته در بازار مصرف از دهه‌ی ۹۰ میلادی آغاز شده است. شایع‌ترین محصولات تراریخته سویا، ذرت، پنبه و کانولا هستند و مهم‌ترین دست‌کاری ژنتیکی مقاومت آن‌ها در برابر علف‌کش‌ها و آفات گیاهی است. نگرانی درباره‌ی ایمنی این مواد غذایی منجر به ایجاد اقداماتی در زمینه‌ی برچسب‌گذاری آن‌ها گردید. از ۱۹۹۷م. تاکنون طبق مصوبات اتحادیه اروپا نحوه برچسب‌گذاری محصولات تراریخته تعیین شده است. اغلب موافقان این امر، داشتن اطلاع کافی نسبت به ویژگی‌های غذای مصرفی را حق مصرف‌کننده می‌دانند در حالی که مخالفان معتقدند برچسب‌گذاری هزینه‌بر است و نهایتاً منجر به رد محصول از طرف مصرف‌کننده می‌گردد. این مقاله درصدد است به جنبه‌های گوناگون برچسب‌گذاری مواد غذایی تراریخته بپردازد.

واژگان کلیدی

مواد غذایی تراریخته؛ برچسب‌گذاری؛ اتحادیه اروپا؛ مصرف‌کننده

۱. کارشناس ارشد اداره کل آزمایشگاه‌های کنترل غذا و دارو - مرکز تحقیقات آزمایشگاهی غذا و دارو
(نویسنده‌ی مسؤول)
Email: meh6meh@yahoo.com

برچسب‌گذاری مواد غذایی تراریخته و حقوق مصرف‌کنندگان

در دو دهه اخیر، مهندسی ژنتیک با استفاده از علم بیوتکنولوژی نوین باعث تولید محصولات تغییر ژنتیک یافته یا تراریخته^۱ در جهان شده است. در این روش با استفاده از دی. ان. ای.^۲ نو ترکیب ژن‌های جدیدی به گونه‌ی مورد نظر منتقل می‌شود تا ویژگی مطلوبی در آن به وجود آورد در حالی که انتقال آن با روش‌های سنتی امکان‌پذیر نیست. مهم‌ترین صفات مورد نظر مقاومت در برابر علف‌کش‌ها و آفات است و شایع‌ترین محصولات تراریخته با استفاده از سویا، ذرت، پنبه و کانولا تولید شده است. این مواد غذایی از دهه‌ی ۹۰ میلادی در بازار مصرف وجود داشت در حالی که اغلب مصرف‌کنندگان از وجود آن‌ها بی‌اطلاع بودند. از آنجایی که بسیاری از مواد غذایی دست‌خوش فرایند شده حاوی مواد اولیه حاصل از سویا یا ذرت هستند احتمال می‌رود ۶۰ تا ۷۰ درصد این گونه مواد غذایی در بازار حاوی حداقل یک ماده‌ی اولیه‌ی تراریخته باشند. (بایرن، ۲۰۰۹م، ص ۳۷۱؛ مواد غذایی تراریخته، ۲۰۰۲م. و ویتمن، ۲۰۰۰م.) با وجود مقبولیت گسترده‌ی علم بیوتکنولوژی در سطح مزرعه، پذیرش آن برای مصرف‌کننده هنوز مورد تردید است. به علت نگرانی در خصوص ایمنی کالاهای تراریخته، در اواخر دهه‌ی ۹۰ میلادی برخی کشورها متقاضی اجرای سیستم برچسب‌گذاری اجباری شدند. عده‌ای معتقدند برچسب‌گذاری کالاهای تراریخته می‌تواند به‌عنوان یک ابزار مهم تلقی شود تا پل اعتماد بین تولیدکننده و مصرف‌کننده باشد.

الف) برچسب گذاری محصولات تراریخته در جهان

در حال حاضر بر سر مصرف یا عدم مصرف کالاهای تراریخته جدالی جهانی به‌ویژه در کشورهای اروپایی برپاست. افزایش نگرانی مصرف کنندگان درباره‌ی مواد غذایی تراریخته منجر به اقدام برخی کشورها در ایجاد قوانینی در مورد برچسب گذاری این فراورده‌ها شده است. طی چند سال گذشته بسیاری از مردم اروپا مخالفت خود را با جنبه‌های گوناگون کاربرد بیوتکنولوژی در مواد غذایی اعلام نموده‌اند. اتحادیه اروپا در سال ۱۹۹۷ میلادی مقررات برچسب گذاری محصولات تراریخته را تصویب کرد. از آن موقع تا سال ۲۰۰۲ میلادی کشورهای انگلستان، ژاپن، مجارستان، چین، کره جنوبی، استرالیا و نیوزیلند، تایلند، برزیل، آفریقای جنوبی و... به‌طور رسمی این قوانین را پذیرفتند. اتریش مخالف برچسب گذاری و موافق شدید حذف کامل کلیه فراورده‌های تراریخته از بازار است. شایان ذکر است عمده کشورهای مذکور خواهان برچسب گذاری اجباری هستند در حالی که آمریکا، کانادا و آرژانتین موافق برچسب گذاری داوطلبانه‌اند. در انگلستان بیش از هر کشور دیگر عضو اتحادیه اروپا، قوانین برچسب گذاری اجرا شده است و از سال ۱۹۹۹ میلادی برچسب گذاری کلیه مواد غذایی موجود در سوپرمارکت‌ها، رستوران‌ها و نیز مواد افزودنی و طعم دهنده در این کشور اجباری شده است. علاوه بر انگلستان، در استرالیا و نیوزیلند نیز این نظارت شامل غذاهای موجود در رستوران‌ها می‌شود. در حال حاضر مقدار ماده تراریخته در مواد غذایی جهت برچسب گذاری برحسب درصد، در اتحادیه اروپا حداقل ۰/۹٪، در استرالیا و نیوزیلند ۱٪، در کره جنوبی ۳٪ و در ژاپن ۵٪ است به‌طوری که کمتر از این مقادیر نیاز به برچسب گذاری ندارد. در ژاپن در صورت وجود حداقل ۵٪ تراریختگی برچسب گذاری کالا اجباری است در حالی که بین ۱٪ تا ۵٪ وجود

عبارت «ممکن است حاوی ماده تراریخته باشد» الزامی و کمتر از ۱٪ نیاز به هیچ نوع برچسبی ندارد. (مواد غذایی تراریخته، ۲۰۰۲ م. و فیلیپس و مک نیل، ۲۰۰۰ م.)

در سال ۲۰۰۹ میلادی آمریکا با ۶۴ میلیون هکتار سطح زیر کشت، رتبه اول تولید محصولات تراریخته را داشته، در حالی که بیش از ۵۰ درصد سویا و حدود ۳۰ درصد ذرت در این کشور تراریخته است. (جیمز، ۲۰۰۹ م؛ مک کوئن، ۲۰۰۰ م. و ویتمن، ۲۰۰۰ م.) در حالی که برچسب‌گذاری کالاهای تغییر ژنتیک یافته در کشورهای عضو اتحادیه اروپا الزامی شده است این امر در آمریکا هنوز مورد بحث است. ایالت اورگان، اولین ایالتی بود که قدم‌هایی در این زمینه برداشت ولی نتوانست به دلایل مختلفی آن‌ها را نهایی کند. علی‌رغم تقاضای عده‌ای از آمریکاییان که تمایل دارند آمریکا مسیر اتحادیه اروپا را در خصوص برچسب‌گذاری دنبال کند این کشور با ادعای این که این مواد دارای خطر ایمنی نیستند از این امر امتناع ورزیده است. در سال ۱۹۹۲ میلادی سازمان غذا و داروی آمریکا^۳ اعلام کرد که غذاهای تغییر یافته از نظر ژنتیکی، مشابه غذاهای سنتی و ایمن هستند و نیاز به برچسب‌گذاری ندارند. این سازمان برچسب‌گذاری محصول تراریخته را تنها در صورتی الزامی می‌داند که حداقل دارای یکی از ویژگی‌های زیر باشد:

- حاوی تغییراتی در ویژگی‌ها و ارزش تغذیه‌ای باشد. (مانند روغن سویا با میزان زیاد اسید اولئیک)
- حاوی ماده‌ای آلرژن باشد که مصرف‌کننده از وجود آن بی‌اطلاع است. (مانند وجود پروتئین بادام زمینی در یک فراورده سویا)
- حاوی مواد سمی بیش از حد مجاز باشد. (بایرن، ۲۰۰۹ م، ص ۳۷۱؛ مواد غذایی تراریخته، ۲۰۰۲ م؛ مک کوئن، ۲۰۰۰ م. و ویتمن، ۲۰۰۰ م.)

در اوایل سال ۲۰۰۱ میلادی سازمان غذا و داروی آمریکا در مورد نحوه‌ی برچسب‌گذاری کالاهای دستورالعمل برچسب‌گذاری داوطلبانه را ارائه نمود. بر این اساس از آن‌جا که تأیید فقدان کامل تراریختگی امکان‌پذیر نیست، این سازمان استفاده از واژه‌ی «فاقد ارگانسیم‌های تراریخته»^۴ را بر روی این کالاهای صحیح نمی‌داند. علاوه بر این، از آن‌جا که انواع گیاهان تا حدودی در مزرعه از سوی کشاورزان دست‌کاری ژنتیکی می‌شوند این سازمان استفاده از واژه‌ی «دست‌کاری ژنتیکی نشده است» را نیز صحیح نمی‌داند. عبارت «ما از مواد اولیه تولید شده از طریق بیوتکنولوژی استفاده نمی‌کنیم» یکی از عبارات مورد تأیید این سازمان است (بایرن، ۲۰۰۹، ص ۳۷۱ و ویتمن، ۲۰۰۰).

ب) قوانین برچسب‌گذاری محصولات تراریخته براساس مصوبات اتحادیه اروپا
در سال ۱۹۹۰ میلادی اتحادیه اروپا دستورالعمل مربوط به محیط زیست به شماره ۲۲۰^۵ را که به برچسب‌گذاری غذاهای حاوی مواد تراریخته بدون ذکر میزان تراریختگی اشاره نموده است به تصویب رساند. در سال ۱۹۹۷ میلادی براساس مصوبه ۲۵۸^۶، این اتحادیه رعایت قوانین برچسب‌گذاری قبل از ورود کالا به بازار را دربارهی کالاهای تراریخته یا تهیه شده از مواد اولیه تراریخته اجباری نمود. طبق این قانون کالاهای به‌دست آمده از مواد اولیه تراریخته در صورتی مشمول برچسب‌گذاری هستند که دی. ان. ای. یا پروتئین حاصل از تراریختگی در محصول نهایی قابل شناسایی باشد. براساس لایحه‌ی ۱۸^۷ محصولات حاصل از مواد تراریخته و فاقد دی. ان. ای. یا پروتئین حاصل از تراریختگی تا هنگامی که مشابه^۸ غذای سنتی هستند مشمول قانون برچسب‌گذاری نمی‌شوند. (مواد غذایی تراریخته و برچسب‌گذاری مواد غذایی، ۲۰۰۹م).

با این که سابقاً مواد افزودنی یا طعم دهنده حاصل از تراریختگی مشمول برچسب گذاری نبودند در سال ۲۰۰۰ میلادی طبق مصوبه شماره ۵۰ اتحادیه اروپا،^۹ کلیه کالاهای حاوی افزودنی یا طعم دهنده حاصل از دست کاری ژنتیکی نیز مشمول برچسب گذاری شدند. (مواد غذایی تراریخته و برچسب گذاری مواد غذایی، ۲۰۰۹م.) در سال ۲۰۰۳ میلادی حداقل ماده تراریخته در کل ماده غذایی برحسب درصد که نیاز به برچسب گذاری دارد،^{۱۰} در کالاهای تراریخته طبق قانون شماره ۱۸۲۹^{۱۱} به تصویب اتحادیه اروپا رسید. براساس این مصوبه برچسب گذاری در خصوص محصولات تراریخته یا ساخته شده از مواد اولیه تراریخته اجباری است مگر این که میزان آن کمتر از ۰/۹٪ باشد. کمیسیون اروپا برچسب گذاری را برای کالاهای تراریخته در صورتی اجباری اعلام کرده است که حاوی حتی یک ماده اولیه به میزان ۰/۹٪ باشد؛ به عبارت دیگر میزان هر ماده اولیه تراریخته در یک محصول نهایی می تواند حداکثر ۰/۹٪ باشد، در غیر این صورت نیاز به برچسب گذاری دارد. طبق این مصوبه عبارت «ممکن است دارای ارگانسیم تغییر ژنتیک یافته باشد» بر روی برچسب مورد قبول نیست. برچسب گذاری گیاه، بذر و غذای تراریخته، غذای حاصل از آرد تراریخته و غذای تراریخته دام مشمول این قانون است، در حالی که تخم مرغ، گوشت یا شیر حیوانی که از غذای تراریخته مصرف می کند مشمول این قانون نمی شود. (آدکوک، ۲۰۰۶م؛ بایرن، ۲۰۰۹م، ص ۳۷۱؛ مواد غذایی تراریخته و برچسب گذاری مواد غذایی، ۲۰۰۹م؛ آی پی، ۲۰۰۱م؛ آی پی، ۲۰۰۳م؛ مگارینوز - ری، ۲۰۰۹م. و روزنامه رسمی اتحادیه اروپا، ۲۰۰۳ و ۲۰۰۹م.)

مثال های زیر نمونه هایی از تقسیم بندی و نحوه برچسب گذاری انواع محصولات تراریخته می باشند:

– محصول تراریخته که مورد تأیید اتحادیه اروپا واقع شده است مانند ذرت AgrEvo Liberty Link یا ذرت (Mon810) Monsanto YieldGard

(Agr EvoT25) با میزان بیش از ۰/۹٪ تراریختگی باید به صورت «حاوی موجود تراریخته»^{۱۲} یا «تولید شده از موجود تراریخته - با ذکر نام ارگانسیم» برچسب گذاری شود. اگر کالایی فاقد بسته بندی است باید از طریق دیگر مانند نصب یادداشت در قفسه‌ی سوپرمارکت در این باره به مصرف کننده اطلاع رسانی شود.

- محصول تراریخته که دارای ارزیابی ایمنی تراریختگی است ولی هنوز مورد تأیید اتحادیه اروپا واقع نشده است مانند ذرت Monsanto's Roundup Ready (NK603, GA21). این کالاها موادی هستند که تراریختگی آنها هنوز مورد تأیید کامل اتحادیه اروپا واقع نشده ولی مراحل ارزیابی ایمنی را توسط پانل فنی مربوط طی کرده اند. این مواد مجازند تا حداکثر ۰/۵٪ در محصول نهایی وجود داشته باشند.

- محصول تراریخته که فاقد تأییدیه اتحادیه اروپاست و ارزیابی ایمنی نیز ندارد مانند ذرت StarLink. استفاده از این کالاها به هیچ میزان مجاز نیست. (فراگان، ۲۰۰۴).

در سال ۲۰۰۳ میلادی قانون شماره ۱۸۳۰^{۱۳} به نام ردیابی و برچسب گذاری ارگانسیم‌های تغییر ژنتیک یافته به تصویب اتحادیه اروپا رسید و در سال ۲۰۰۴ میلادی اجرای آن اجباری شد. این مصوبه چندین هدف را دنبال می کند:

- حفظ سلامت انسان، حیوان و محیط زیست

- قانونمندی و نظارت بر مواد غذایی تراریخته

- برچسب گذاری مواد غذایی تراریخته انسان و دام

طبق مصوبه‌ی شماره‌ی ۱۸۳۰ حیطه برچسب گذاری اجباری گسترش یافته و شامل کلیه‌ی مواد تراریخته حتی اگر دی. ان. ای. یا پروتئین حاصل از تراریختگی

در محصول نهایی قابل شناسایی نباشد. اطلاع‌رسانی به مصرف‌کننده از طریق برچسب‌گذاری اجباری و ایجاد یک سیستم ایمنی براساس ردیابی محصولات تراریخته در کلیه‌ی مراحل تولید تا مصرف از اهداف مصوبه‌ی ۱۸۳۰ می‌باشد. دو بخش عمده این مصوبه وجود سیستم ردیابی و انجام آزمایش‌های کمی جهت تعیین مقدار تراریختگی است. بخش اول بدین معناست که مصوبه برچسب‌گذاری باید با ردیابی همراه باشد. به‌عنوان مثال تولیدکنندگان تحت نظارت اتحادیه اروپا موظفند اطلاعات و مدارک کافی از تأمین‌کنندگان مواد اولیه‌ی خود و علاوه بر این، مدارک ثبت فروش محصول به فروشندگان را نیز داشته باشند. بدین ترتیب یک سیستم کامل ردیابی دوطرفه به‌وجود خواهد آمد. ردیابی نتیجه نهایی یک برنامه‌ی کامل و مؤثر ثبت شناسایی^{۱۴} است که از ماده‌ی اولیه تا محصول نهایی تحت نظارت خواهد بود. بخش دیگر در این مصوبه آزمایش‌های لازم جهت تأیید و اندازه‌گیری کمی تراریختگی (۰/۹٪ و یا ۰/۵٪) است. روش PCR کمی^{۱۵} به‌عنوان استاندارد طلایی جهت شناسایی و تعیین مقدار تراریختگی از طرف اتحادیه اروپا مورد قبول است. البته پس از این مرحله در صورت منفی بودن پاسخ با اجرای برنامه‌ی تضمین کیفیت باید به عدم تراریختگی اطمینان کامل یافت. (کارتر و گروئر، ۲۰۰۳؛ فراگان، ۲۰۰۴؛ آی پی، ۲۰۰۱؛ مگاریتوز - ری، ۲۰۰۹. و روزنامه رسمی اتحادیه اروپا، ۲۰۰۳).

ج) موافقان و مخالفان برچسب‌گذاری محصولات تراریخته

در اواخر دهه ۹۰ میلادی برخی محصولات غذایی تراریخته از طرف اتحادیه اروپا به صورت «حاوی مواد اولیه تراریخته» برچسب‌گذاری شدند که این اقدام موجب عدم مصرف و در نتیجه حذف آن‌ها از سوپرمارکت‌ها گردید. این مسأله،

نگرانی و مخالفت عده‌ای را درباره‌ی برچسب‌گذاری این کالاها برانگیخت. نظردهندگان نسبت به برچسب‌گذاری مواد غذایی دست‌کاری ژنتیکی شده به دو دسته موافق و مخالف تقسیم می‌شوند.

موافقان مصوبه برچسب‌گذاری محصولات تراریخته، این امر را تنها راه اطلاع‌رسانی به مصرف‌کنندگان می‌دانند و نظرات خود را بدین‌صورت ابراز می‌کنند:

– مصرف‌کننده باید درباره‌ی غذای مصرفی خود حق انتخاب داشته باشد. برچسب‌گذاری اجباری تنها راهی است که اجازه می‌دهد تا مصرف‌کننده در این‌باره انتخاب دقیق و با اطلاع انجام دهد.

– علم به چگونگی تولید کالا حق مسلم مصرف‌کننده است. برچسب‌گذاری اجباری به مصرف‌کننده اطمینان خاطر می‌دهد که غذای مصرفی‌اش را کاملاً بشناسد، به‌ویژه هنگامی که ملاحظات سلامتی، ایمنی و حفظ محیط زیست در میان باشد.

– ایمنی مواد غذایی دست‌کاری ژنتیکی شده برای سلامت انسان و محیط زیست هنوز کاملاً به اثبات نرسیده است.

– دسته‌ای از مصرف‌کنندگان به علل مذهبی یا اخلاقی مایل به مصرف محصولات غذایی که حاوی دی. ان. ای. حیوانات است نیستند و مایلند از طریق برچسب‌گذاری به این اطلاع دست یابند. (آپلتون، ۲۰۰۰م؛ بایرن، ۲۰۰۹م؛ کارتر و گروئر، ۲۰۰۳م؛ جف، ۲۰۰۲م. و راب و گروپ، ۲۰۰۳م.)

مخالفان مصوبه‌ی اجباری شدن برچسب‌گذاری محصولات تراریخته ضمن پیشنهاد داوطلبانه شدن این لایحه، نظرات خود را بدین طریق ابراز می‌کنند:

- برچسب گذاری محصولات تراریخته موجب ایجاد شک و تردید در مصرف کننده شده، از مقبولیت و جذابیت محصول می کاهد و نهایتاً منجر به کم رنگ شدن علم بیوتکنولوژی می شود.
- برچسب گذاری منجر به رد کردن محصول از طرف مصرف کنندگان می شود در حالی که هیچ گونه اطلاعات علمی در این باره ندارند.
- در صورت وجود برچسب بر روی کالای تراریخته، مصرف کننده برداشت می کند که این برچسب نسبت به سلامتی او اخطار می دهد در حالی که آن کالا تفاوت چندانی با غذای سنتی ندارد. فقط در صورتی باید برچسب گذاری نمود که تغییرات تغذیه ای یا ویژگی های آلرژنیک در محصول وجود داشته باشد.
- اعلام عدم تراریختگی (۰٪) در برچسب کالا غیرممکن است؛ به عنوان مثال این امر در مورد روغن تصفیه شده ای که از گیاهان مختلف موجود در مزارع گوناگون به دست آمده است امکان پذیر نیست.
- اگر غذایی برای مصرف کننده ایمن نیست به هیچ وجه نباید وارد بازار شود؛ چه برچسب داشته باشد، چه برچسب نداشته باشد.
- برچسب گذاری غذای تراریخته جهت ارضای برخی مصرف کنندگان منجر به هزینه گزاف برای کلیه مصرف کنندگان می شود.
- جداسازی سیستم فراوری، انبارداری و نقل و انتقال مواد غذایی به طور جداگانه برای کالاهای تراریخته و غیرتراریخته مشکل و هزینه بر است.
- مصرف کنندگان خواهان خرید کالاهای غیرتراریخته می توانند از غذاهای ارگانیک استفاده کنند.

– در خصوص افرادی که مایل به مصرف محصولات غذایی حاوی دی. ان. ای. حیوانات نیستند، به اطلاع می‌رساند که هیچ کالای گیاهی تراریخته‌ای دارای ژن حیوانات نمی‌باشد.

– از آنجایی که با اجباری شدن برچسب‌گذاری کالاهای تراریخته فرایند تولید، قوانین فنی و استانداردها تحت تأثیر قرار می‌گیرند برخی از اعضای سازمان تجارت جهانی^{۱۶} مخالف برچسب‌گذاری هستند.

– هزینه گزافی باید جهت اطلاع‌رسانی و آموزش به مردم جهت آشنایی و درک محصول تراریخته و اطلاعات مندرج بر روی برچسب صرف شود.

– برچسب‌گذاری اجباری با شکست روبه‌رو شده است چون موجب حذف کالاها از قفسه‌های سوپرمارکت‌ها شده است. (آپلتون، ۲۰۰۰م؛ بایرن، ۲۰۰۹م؛ کارتر و گروتر، ۲۰۰۳م؛ جف، ۲۰۰۲م. و راب و گروب، ۲۰۰۳م).

(د) مشکلات و کمبودها در زمینه‌ی برچسب‌گذاری کالاهای تراریخته

برچسب‌گذاری به تنهایی روش مناسبی جهت حذف خطرات احتمالی برای سلامت انسان و محیط زیست نیست و اطلاع‌رسانی به مصرف‌کننده‌ی جانشین مناسبی برای ایجاد قوانین و محدودیت‌های قانونی درباره‌ی حفظ سلامت و محیط زیست نیست. با این‌که سیستم‌های ملی برچسب‌گذاری در بسیاری از کشورها در حال تأسیس یا گسترش است هنوز یک استاندارد یکسان و سیستمی منسجم در این‌باره به‌وجود نیامده است. مشکلات ذیل گوشه‌ای از کمبودهای مربوط به برچسب‌گذاری کالاهای تراریخته است:

– مقادیر مورد تأیید تراریختگی جهت برچسب‌گذاری در کشورهای گوناگون متفاوت است.

- نوع پیام یا نشانه برای برچسب کالای تراریخته در کشورهای مختلف یکسان نیست.

- قوانین برچسب‌گذاری در کشورهای گوناگون تحت نظارت سازمان‌ها و وزارتخانه‌های مختلف مانند وزارت کشاورزی، وزارت بهداشت، سازمان یا آژانس نظارت بر مواد غذایی و سازمان محیط زیست است.

- کاربرد قوانین برچسب‌گذاری در کشورهای گوناگون بسیار متفاوت است؛ برخی تنها شامل سویا و ذرت می‌شود و برخی شامل غذاهای گوناگون و حتی غذاهای موجود در رستوران‌ها نیز می‌باشد. (فیلیپس و مک نیل، ۲۰۰۰م).

نتیجه

حضور برخی مواد غذایی تراریخته در سبد کالای مصرف کنندگان ایرانی و عدم تصویب و انتشار قوانین در زمینه برچسب گذاری این گونه کالاها، اقدام سریع دست‌اندرکاران و مسئولان و اطلاع‌رسانی شفاف به جامعه را می‌طلبد. برچسب گذاری روشی برای اطلاع‌رسانی به مصرف کننده است و به تنهایی جایگزین قوانین حفاظت از سلامت انسان و محیط زیست نمی‌باشد. برای اطمینان از سلامت و ایمنی محصول تراریخته باید قوانین ایمنی زیستی نیز به همراه برچسب گذاری رعایت گردد. امید است در آینده نزدیک با رویکرد مناسب به قوانین برچسب گذاری و ایمنی زیستی کالاهای تراریخته و انجام آموزش‌های همگانی در این باره شاهد ایجاد سیستم و استاندارد مشترک و منسجمی باشیم.

پی‌نوشت‌ها

- 1- Genetically Modified Foods
- 2- DNA
- 3- US-FDA
- 4- GMO free
- 5- Directive 220/90
- 6- Regulation EC N°258/97
- 7- Directive 2001/18
- 8- substantial equivalent
- 9- Regulation EC N50/2000
- 10- threshold level
- 11- Regulation EC N1829/2003
- 12- Containing Genetically Modified Organisms
- 13- Regulation EC N1830/2003
- 14- Identity Preservation-IP
- 15- quantitative PCR
- 16- WTO

فهرست منابع

- Adcock M (2006), "EU Legislation on Genetically Modified Organisms", EU GMO Legislation.
- Appleton A E (2000), "The labeling of GMO Products Pursuant to International Trade Rules", N. Y. U. Environmental Law Journal, Vol. 8, pp. 566-578.
- Byrne P (2009), "Labeling of Genetically Engineered Foods", Colorado State University extension, No. 9. 371.
- Carter C A, Gruere G P (2003), "Mandatory Labeling of Genetically Modified Foods: Does it really provide consumer choice?" Ag Bio Forum, Vol. 6, No. 1 & 2, Article 13.
- Fragan J (2004), "New GMO Labeling Rules", The European Food & Drink Review,
<http://www.efdreview.com/includes/magazine/PRINT.asp?SID=330106&ISS=8736>
- (2002) "Genetically Engineered Foods", Healing Dairy,
<http://www.healingdaily.com/detoxification-diet/genetically-engineered-foods.htm>
- (2009) "Genetically Modified Food & Feed-Labeling", Food Safety- From the Farm to the Fork,
http://ec.europa.eu/food/food/biotechnology/gmfood/labelling_en.htm
- IP/01/1095, (2001) "Commission improves rules on labeling and tracing of GMOs in Europe to enable freedom of choice and ensure environmental safety", Brussels.
- IP/03/1056, (2003) "European Legislative Framework for GMOs is now in place", Brussels.
- Jaffe G A (2002), "Labeling Genetically Modified Foods: Community or Creating Confusion?" Biotechnology Project.

- James, C. (2009), "Global Status of Commercialized Biotech/GM Crops: 2009", ISAAA Ithaca NY, ISAAA Brief No.41.
- Magarinos-Rey B (2009), "Voluntary Non-GMO/GMO-Free Labeling Claims", Regulatory Developments in European Member States, GM-Free Ireland Workshop, Dublin.
- McCuen B (2000), "Should Genetically Modified Foods be labeled?" Speak Out.com.
- Official Journal of the European Union (2003), "Regulation (EC) N0 1829/2003 of the European Parliament and of the Council of 22 September 2003 on Genetically Modified Food and Feed", pp. 268/1-268/23.
- Official Journal of the European Union (2003), "Regulation (EC) N0 1830/2003 Concerning the traceability and labeling of Genetically Modified Organisms and the traceability of food & feed products produced from Genetically Modified Organisms and amending directive 2001/18/EC", pp. 268/24-268/28.
- Philips P W & McNeill H (2000), "A Survey of National Labeling Policies for GM Foods", AgBioForum, Journal of Agro Biotechnology Management & Economics, Vol. 3, No. 4, Article 7.
- Raab D & Grobe D (2003), "Labeling Genetically Engineered Food: The Consumer's Right to know?" AgBioForum, 6(4): 155-161.
- Whitman D. B. (2000). Genetically Modified Foods: Harmful or helpful, CSA Discovery Guides, www.csa.com/discoveryguides/gmfood/review.pdf

یادداشت شناسه‌ی مؤلف

مهرانگیز مهدی‌زاده: کارشناس ارشد اداره کل آزمایشگاه‌های کنترل غذا و دارو - مرکز تحقیقات آزمایشگاهی غذا و دارو (نویسنده‌ی مسؤول)

نشانی الکترونیکی: meh6meh@yahoo.com

مریم ربیعی: استادیار و عضو هیأت علمی اداره کل آزمایشگاه‌های کنترل غذا و دارو - مرکز تحقیقات آزمایشگاهی غذا و دارو

محمود آل بویه: استادیار و عضو هیأت علمی اداره کل آزمایشگاه‌های کنترل غذا و دارو - مرکز تحقیقات آزمایشگاهی غذا و دارو

حسین رستگار: استادیار و عضو هیأت علمی اداره کل آزمایشگاه‌های کنترل غذا و دارو - مرکز تحقیقات آزمایشگاهی غذا و دارو

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۸۹/۶/۱۹

تاریخ پذیرش مقاله: ۱۳۸۹/۸/۲۳